

Oyuncak Bebek

– poet19 · 18 Kasım 2012

Oyuncak Bebek

1.

Kızın saçları beyaz yastığın üzerine dantel gibi dağılmıştı. Gözlerini saran mor halkaların arasından uzanan siyah uzun kirpikler, solgun yüzüne bir vaha güzelliği veriyordu. Geceleri bastırın hummanın sabiyi iki gündür azat etmiş olmasından ötürü evde buruk bir sevinç hâkimdi.

Babası erkenden uyandı, çocuğun uykusunu bölmek için sessizce elbiselerini giyindi. Karısı da günlerdir uyumuyordu. Zavallı kadın neredeyse bir haftadır kızının başında onun iniltilerinden duyduğu acıyla kıvranıp durmuştu. Adam her ikisinin de bu huzurlu uykusuna mani olmak niyetinde değildi. Gece boyunca dua etmiş, birkaç günlüğüne de olsa bir iş bulabilme ümidiyle kalkmıştı yatağından. Gazete kâğıdına sardığı iş elbiselerini bir poşete koyduktan sonra kızının yatağına yaklaştı. Sarı saçlarını okşamak için elini uzattı ancak dokunamadan geri çekti. Yatmadan evvel kızının billur sesini duyma saadetine erişen adam onun arzusunu sağlayamama endişesi içindeydi. Kendisinin saçları gibi altın renginde, gözleri kahverengi, kırmızı giysili bir bebek istemişti kızcağız babasından. Bu arzu babaya yüklenen ağır bir yükü. Zira haftalardır cebinde melik bile yoktu. Sabah ümitle gidip akşam yeisle döndüğü amele pazarında işsiz sayısı gün geçtikçe artıyordu. Dua ederek çıktı kapıdan. Yüzündeki çizgileri andıran sokağı bin bir düşüncenin ablukasında aşır, amele pazarına uzanan caddeye koyuldu. Kızının masum yüzünü sarı saçlı bir bebeğin yüzüne yerleştirmişti zihninde.

2.

Gece boyunca ağlamış, bedenini saran sızıya bir türlü engel olamamıştı Sümeyra. Genç kız, sabah uyanınca acılarında hiçbir eksilmenin olmadığını hissetti. Yatağından kalktı, dizlerinde derman kalmamış bir ihtiyar edasıyla pencereye doğru yürüdü. Ağır, kasvetli bir hava hakimdi dışarıda. Körfeze demir atmış gemilerin üzerinde uçuşan martılar bulanık bir fotoğrafa yerleştirilmiş gibiydi. Odadaki her şey yabancı duruyor, içindeki mihnet yaşamın anlamsızlığını fısıldayıp duruyordu.

Evi geliş güzel dolaştı. İki gündür boğazından lokma geçmemişti. O yüzden son olarak mutfağa girdi. Dolabı açtı, birkaç parça peynir aldı, ekmeğinin arasında koydu. Ekmeğin bir köşesinden ısırıldı ancak lokma boğazından geçmiyordu. Yutkundü başaramayınca tekrar çıkardı. Oradan banyoya geçti, aynanın karşısında bir süre yüzüne baktı. Saçlarını topladı, yüzünü yıkadı. Bütün bu hareketleri şuursuzca yapıyordu belki de.

Bir süre sonra, olup biteni yeni anlamış gibi refleks gösterdi. Gardırobuna yöneldi ve gelişi güzel giysi seçip giydi. Nişanlısının aldığı hediyeleri topladı, bir poşete doldurdu. Daha sonra masanın üzerinde duran oyuncak bebek gözüne çarptı. Bebeğin sarı saçlarını bir canlıya dokunuyormuş gibi okşadı. Yaklaşık bir ay önce Mehmet almıştı bu bebeği Sümeyra'ya. Son hediyesiydi.

Mehmet'le konuşuyormuş gibi bebeğe sitem etmeye başladı:

"Hani ölene kadar mutlu yaşayacaktık. Hani ben senin sarı meleğindim. Bu kadar çabuk mu bitecekti

bana olan sevgin." Anlatırken ağlamaya başladı. Bebeği de poşete koyup yatağına gitti. Başına yorganı çekip ağlamaya devam etti. Bir süre sonra gayri ihtiyari uykuya daldı.

Uyandığında saat akşamın dokuzu olmuştu. Bir filmin devamı gibi gözlerini açtığı an yeniden ağlamaya başladı. Boğazından artık ses çıkmayınca kadar ağladı. Sonra bir bardak su içip sabahtan hazırladığı poşeti aldı eline. Mehmet'i hatırlatacak ne varsa aynı poşete doldurmuştu. Şuursuzca dışarı çıkıp istikametsizce yürüdü. Tenha bir sokağa daldı . Kuru bir ağacın altına savurdu poşeti. Ağaca çarpan poşetin ağzı açılınca bebek sokak ortasına düştü. Sonra karanlığın içinde kayboldu Sümeysa.

3.

Ümitle gittiği amele pazarı yine vefasız çıkmıştı. Hasta kızına o sarı saçlı, kırmızı elbiseli bebeği alamamanın verdiği ızdırapla şehrin, yüzünü andıran sokaklarına dalmıştı. Şimdi zamanın geçmesini ve eve gitmeden kızının uyumuş olmasını istiyordu. Kızcağzın ümidini ertelemiş olacaktı böylece.

Gece, çiseleyen yağmurun altında saatlerce dolaştı. Metruk yapıların bulunduğu Arnavut kaldırımli sokağa daldı. Karanlık bu sokakta daha da sertleşiyordu. Ayağı bir tümseğe takıldı. Sendeleyip halsiz bedenini yere bıraktığı an yumuşak bir şeyin eline dokunduğunu hissetti. Ayağa kalkarken henüz ne olduğunu anlayamadığı o şeyi de bırakmadı. Ayın baygın aydınlığına doğru kaldırdığı şeyin fark ettiği an, onu o an bundan daha fazla sevindirecek bir şey olamazdı dünyada. Mahcup olmayacaktı. Uykuda da olsa uyandırıp, sıcak bir gülücükle kızına uzatacaktı artık sarı saçlı bebeği. Bu Allah'ın lütfünden başka bir şey olamazdı. Gece yarısına kadar beklediği amele pazarından daha vefakâr çıkan şu karanlık sokağa minnettarlığını gözyaşlarıyla belirtmek istiyordu. Artık oyalanmasına gerek yoktu. Sarı saçlı, kırmızı elbiseli o bebek elindeydi şimdi. Hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Hem şükrediyor hem bebeğe bakıyordu.

Evinin önündeki sokak lambasının aydınlığına doğru kaldırdı bebeği. Eski görünmüyordu ama eski olsa da izah edecek bir bahane tasarlamayı düşünüyordu. Kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdi. Küçük kız uyanıktı. Annesinin önüne koyduğu bez bebeklerle oyalanıyordu. Babasını görünce o cılız bedeni birden canlandı. Teklifsizce sarıldı babasının elindeki bebeğe. Sanki bütün hastalığı o bebeğin parlak gözlerinde eriyip gitmişti. Hoplayıp zıplıyordu. Sarılıp sevgiyle iç çekiyordu. Annesi ve babası bir birine bakıp tebessüm etti.